

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 2

6. vsk

30.4.2009

”Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota...”

”Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat” (Room. 8:1). Näin alkaa Room. 8. luku, joka päättää kirjeen ensimmäisen osan.

Alussa on tuo viittaus taaksepäin, siihen, mitä kirjeessä on edellä sanottu: Niin ei nyt siis ole...” (Käytämme v. 1938 käännöstä tässä.) Sanat liittävät yhteen kaiken sen, mitä apostoli on kirjoittanut tässä kirjeessä kohdasta 3:21 eteenpäin.

Tähän 8. luvun päätelmään apostoli on tähdännyt kaiken aikaa. Koska ”Jumala on asettanut Kristuksen armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä (3:25), koska Kristus on ”annettu alttiiksi meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden (4:25), koska ”yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi” (5:19) ”niin ei siis ole mitään kadotustuomiota”.

Tässä ei ole kysymys siitä, että sydämemme olisi nyt lakannut meitä syyttämästä tai ettemme enää löytäisi mitään syyttämisen aihetta itsestämme. Sen sijaan tässä on kyse siitä, että Jumala ei syytä sitä, joka sielunsa pelastuksen asiassa luottaa Jeesukseen.

”Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuo-

miota...” Sana ”nyt” osoittaa, että *ennen* oli aika, jolloin kadotustuomio lepäsi niiden päällä, jotka tämän kirjeen lukivat. Ennen kuin lukijat uskoivat ja luottivat Jeesukseen he olivat tuomion alaisia.

Luonnostamme me olemme ”kuolleet rikoksiimme” mutta nyt meidät on ”asetettu taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa” (Ef. 2:5–6).

Mutta onko syntisten uskovien syyllisyys siirretty pois? Annetaan Raamatun vastata: ”Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme” (Ps. 103:12). ”Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni tähden” (Jes. 43:25). ”Sinä heitit kaikki minun syntini selkäsi taa” (Jes. 38:17).

Kuinka syyllisyys voidaan siirtää? Syntisten uskovien syyllisyys on siirretty Kristukselle. ”Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme” (Jes. 53:6). ”Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi” (2. Kor. 5:21). ”Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.”

*Poimintoja A. W. Pinkiltä (1886–1952)
(Suom. POM)*

Meerin mietteitä

Vaarin kuva

Suomeen tultuamme asuimme jonkin aikaa lähetyssaarnaajien kodissa. Kodin omistajat ovat viemässä hyvää sanomaa Pelastajasta Japaniin. Kun tyttärentyttäremme näki heidän seinällään taulun rukoilevasta miehestä keittiön pöydän ääressä, hän kysyi: ”Onko tuo vaarin kuva?”

Kunpa osaisimme elää niin, että jälkipolville jäisi mielikuva rukoilevista vanhemmista ja isovanhemmista. Emme voi antaa parempaa perintöä lapsille ja lastenlapsille kuin Taivaan Isän tietoon nousseet lukemattomat rukoukset perhekuntiemme puolesta.

Raamattu todistaa Jumalan tahdon olevan, että kaikki ihmiset pelastuisivat. 2. Piet. 3:9. Suurin siunaus ihmisen elämässä on saada elää uskossa Herraan Jeesukseen ja lopulta periä iankaikkinen taivaan ilo.

Ajatellaanpa, että saisimme tietää meille kirjoitetusta testamentista. Ihmeisämme lukisimme meille annetusta omaisuudesta. Tottahan ottaisimme hyvät lahjat vastaan, kun kerran asianomainen on elässään näin päättänyt.

Jumala on antanut meille Testamentin. Siitä saamme lukea Raamatusta. Erikoista on, että Testamentin Antaja on kylläkin kuollut, mutta Hän on myös noussut ylös kuolleista.

Monet testamenttiin liittyvät lupaukset ovat jo nyt otettavissa vastaan. Tiedämme, että tämän elämän jälkeen saamme täydellisesti nauttia Testamentin eduista.

Meille on asetettu vain yksi ehto: Testamentti on otettava vastaan. Se on hyväksyttävä, muuten emme voi iloita Testamentin jättäjän hyvántahtoisuudesta ja rakkaudesta.

Nyt elämme aikaa, jolloin Testamentin sisältöä tehdään tunnetuksi. Sitä tarjotaan vastaanotettavaksi jokaiselle syntiselle erotukseksi. Meillä ei voi olla mitään ansiota, joka auttaisi saamaan sen, vaan se voidaan vastaanottaa yksin armosta uskon kautta.

Jumala suokoon Sanan palvelijoille ja kaikille Jeesukseen uskoville rakkauden, innon ja viisauden tehdä mahdollisimman ymmärrettävästi selväksi Testamentin sisältö ja se, että se on tarkoitettu ihan jokaiselle. Se perintö on iankaikkinen elämä Jumalan ja Jeesuksen kanssa taivaassa.

Olkoon tämä kevät ja tuleva kesä Jeesuksen antaman Testamentin hyväksymisen aikaa mahdollisimman monelle!

*Seisahda, mieli: armo on sulla.
Herrassa kaikki jo valmiina on.
Vanhurskas aivan, perijä taivaan,
kaiken sait lahjaksi, ansioton.*

Meeri Auramo

Kuuntele raamattuluentoja

Kotisivuillamme netissä on 26 raamattuluentoja, jotka ovat tietokoneellasi kuunneltavissa mutta myös tallennettavissa CD-levyille. – Opiskele Raamatua kotona tai raamattupiirissä äänitteittemme avulla! www.evank.org.

Lehtemme pyritään julkaisemaan parillisina kuukausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. huhtikuussa.

Pääkirjoitus

Väen väheneminen kokouksista ja sen saaminen kokouksiin

Toisinaan johtavasta asemasta eläkkeelle siirtyvät henkilöt antavat viimeisinä työpäivinä haastattelun tai lausunnon, jossa he tuovat esille jonkin merkittävän asian, josta he eivät virkansa takia ole voineet aikaisemmin julkisesti puhua.

Näin teki myös Mikkelin hiippakunnan piispa Voitto Huotari juuri ennen kuin hän siirtyi eläkkeelle viime helmikuun alussa. Tammikuun lopulla ilmestyneessä Kotimaa-lehdessä Huotari haastattelussa totesi, että luterilaisessa kirkossa jumalanpalvelusuudistus epäonnistui. Uudistuksen jälkeen kirkossa käy vuosittain ”miljoona ihmistä vähemmän”, sanoi Huotari. (Uudistus toteutettiin vuonna 2000.)

Kirkossa on perinteisesti tilastoitu tarkkaan eri toimintamuotoihin osallistuvien ihmisten määrät. Kun jonkin toimintamuodon osallistujamäärä kasvaa, toiminta on onnistunutta ja kun jonkin toimintamuodon osallistujamäärä laskee, toiminta on epäonnistunutta. Kaiken aikaa seurataan tilastoja, jotka myös ohjaavat päätöksiä.

Aivan toisenlaisissa olosuhteissa seurataan osallistujamäärien kehitystä Amerikassa yhtä tarkasti kuin meillä. Tämän kuun alussa ilmestyi kahden amerikkalaisen tutkijan Shayne Leen ja Phillip Sinitieren yhteinen kirja, jossa he selvittävät viiden suurimman amerikkalaisen ns. megakirkon johtajan toimintaa löytääkseen näiden suurten seurakuntien kasvun syyt.

Uunituoreessa kirjassa tutkitaan Joel Osteenin, T. D. Jakesin, Brian McClaren-

Megakirkoksi katsotaan seurakunta, jonka jumalanpalveluksiin osallistuu yli 2000 henkeä. USA:ssa on 50 sellaista megakirkkoa, joiden jumalanpalveluksiin osallistuu viikoittain 10 000 – 47 000 henkeä.

in, Paula Whiten ja Rick Warrenin toimintaa. Tutkimuksessa tekijät toteavat, että he eivät löytäneet paljoakaan tiukkuutta tai vaatimuksia tutkittavien julistajien sanomasta tai toiminnasta. Näiden megakirkkojen johtajat itse korostivat, että heidän seurakuntiansa ”kasvu johtui tehokkaan mainonnan onnistumisesta, ihmisten psykologisten tarpeiden huomioon ottamisesta sekä seurakunnasta kiinnostuneiden ihmisten lähestymisestä nykykulttuurin vaatimukset täyttävällä tavalla”.

Suomen kirkossa jumalanpalveluksiin ei ole saatu lisää väkeä kokousmuotoja muuttamalla. Amerikassa jumalanpalveluksiin on saatu paljon uuttakin väkeä kiinnittämällä huomiota mainontaan, psykologisiin tarpeisiin ja kulttuuriin.

Vaikka Suomen kirkon ja amerikkalaisten megakirkkojen pyrkimykset ovat samat, keinot ovat olleet erilaiset. Amerikkalaisten menetelmät ovat toimineet. Mutta huomio kiinnittyy siihen, että kummasakin tapauksessa seurakuntiin pyritään saamaan väkeä suunnittelemalla entistä parempien ulkonaisten keinojen käyttämistä. Tämä tekee tuloksista hengellisesti onttuja. Jotkut amerikkalaiset protestantit ovat tulleet seurakuntien kasvumenetelmien asiantuntijoiksi mutta heillä on hyvin tyypistetty evankeliumi. Meilläkin uudistukset eivät ole koskeneet kirkon ydintä, sen ainutlaatuista Kristus-sanomaa. Voisiko sen esiin nostamista vielä harkita?

Jos sanomaan kiinnitettäisiin huomiota, ei tarvitsisi tilastoista niin paljon välittää, sillä pääasia kristillisessä palvelussa on oikean sanoman jakaminen.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

”Kuitenkin...”

Joskus Raamatussa oleva yksi ainoa sana voi opettaa paljon ja auttaa entistä paremmin tuntemaan Herran. Eräs tällainen sana löytyy uuden raamatunkäännöksen Valitusvirsiästä.

Valitusvirsiä kuulemme sellaisen Jumalan lapsen sydänäänä, joka elää keskellä vaikeita olosuhteita. Hän huutaa avukseen Herran nimeä ”kuopan syvyydestä” (Val. 3:55). Hän on onneton ja paljon kärsinyt (3:1). Hän kokee, että vaikka hän kuinka on huutanut ja valittanut, ei Herra ole kuullut hänen rukoustaan (3:8). Kaikki maistuu myrkyltä ja koiruoholta eikä hän pääse vapautumaan pahan olonsa tunteesta (3:19–20). Hän jopa toteaa: ”Herra on vienyt minulta toivon” (3:18).

Mutta keskelle tätä masennusta välähtää valo ja hänen tuskaisesta sydämestään ryöpsähtävät sanat: ”Kuitenkin minä toivon ja odotan” (3:21).

Vaikka olen ”kuopan syvyydessä”, kuitenkin minä toivon ja odotan Herraa!

Vaikka olosuhteeni eivät ole muuttuneet, kuitenkin minä toivon ja odotan Herraa!

Vaikka kaikki edelleenkin maistuu myrkyltä ja vaikka koen, että Herra on vienyt minulta toivon, niin kuitenkin toivon ja odotan Herraa kuten Abrahamkin toivoi, vaikka ei toivoa ollut!

Mistä hän sai tuon arkitodellisuutta uhmaavan kuitenkin-asenteen, tuon toivon, jota hänellä ei vielä äsken ollut? Mikä viritti hänet jälleen odottamaan Herraa?

Hän oli antanut kurjuutensa täyttää niin hänen mielensä, että oli unohtanut millainen Herra hänellä todella on. Herra muistaa ja tietää kaiken minusta. Hän tie-

tää kuinka alas painettu ja masentunut olen (3:20, KR 38). Sekin on ihmeellistä, että minä vielä elän enkä ole aivan hävinnyt. Se on Herran armoa ja osoittaa, että hänen laupeutensa minua kohtaan ei ole loppunut (3:22).

Kaiken lisäksi ”joka aamu Herran armo on uusi, suuri on hänen uskollisuutensa” (3:23). Herra on siis jälleen valmis antamaan minulle armonsa ja läsnäolonsa pahan oloni keskelle. Tämän armon varassa saan elää tämänkin päivän kaikki tilanteet ja tapahtumat. Eikä minun tarvitse elää muuta kuin ”päivä vain ja hetki kerrallansa” (virsi 338:1).

Liekö Valitusvirsiä rukoilijassa tapahtuneen muutoksen varsinaisena syynä se, että hän huomasi masennuksensa tähden kadottaneensa itse Herran. Herra ei enää merkinnytkään hänelle kaikkea. Hänen sielunsa ei yhtynytäkään tunnustukseen: ”Herra on kaikkeni” ja ”minun osani on Herra” (3:24).

Jos Herra on minulle kaikkeni, mitäpä silloin merkitsee se, miten minulle käy tässä maailmassa ja mitä koen menettäneeni. Kaikki tapahtuu elämässäni niin kuin Herra sanoo ja hänen käskystään tulevat elämäni niin pahat kuin hyvätkin asiat (3:37–38). Saan vain uskoen upottaa koko elämäni Psalmien sanoihin:

”Taivaassa minulla on sinut, sinä olet ainoa turvani maan päällä. Vaikka ruumiini ja sieluni näännyy, Jumala on kallioni, minun osani iankaikkisesti. – – Sinä olet turvani, minun perintöosani elävien maassa.” (Ps 73:25–26; 142:6.)

Olavi Peltola

Näe oma syntisyytesi niin löydät myös Jumalan

Mikään inhimillinen ei voi tehdä eikä sen tarkoituksena ole tehdä ihmistä vanhurskaaksi Jumalan edessä.

Vanhurskauttamisoppi varjelee kristinuskon ydinkohtaa: Jumalan täytyy saada olla Jumala, ihmisen täytyy jatkuvasti tyytyä olemaan ihminen. Luotu ja langennut olento ei milloinkaan saa ylittää sitä kuilua, joka on hänen ja Jumalan välillä.

Monen mielestä tästä on tarpeetonta puhua, koska se on itsestään selvä asia. Mutta juuri tämä asia onkin hämärä, juuri tästä onkin yhä uudelleen puhuttava. Mitä ovat kaikki vanhat ja uudet uskonnonkorvikkeet muuta kuin juuri yrityksiä kiertää ja kieltää tämä tosiasia, tehdä ihmisestä oma vapahtajansa ja siten tehdä Jumalan puuttuminen asioihin tarpeettomaksi?

Jumala saa olla Jumala, ihminen pysyy omissa rajoissaan, ihmisenä siten, että Jumala saa jatkuvasti olla antajana, lahjoittajana elämässämme ja että meillä on tähän tuhlaillemaan hyvytteen vain yksi vastaus: *vastaanottavaisuus ja kiitollisuus.*

Jumala antaa elämän ja jokapäiväiset tarpeet – eikö sitten kaikkein suurin, pelastuksemme tulisi yksinomaan hänen kädestään!

Uskonpuhdistuksen vanhurskauttamisopille on keskeistä, että Jumala saa olla

Jumala, ihminen tyytyä olemaan ihminen. Emme kelpaa Jumalalle minkään omamme varassa – emme sen varassa mitä teemme emmekä sen, mitä olemme, sillä kaikki parhainkin omamme on tahrattua. Kelpaamme vai siitä syystä, että Jumala Kristuksen tähden ottaa meidät lapsikseen.

Emme saa rauhaa sen perusteella, että olennessamme piilee jumalallinen ydin, synniltä suojattu alue, vaan siksi, että lähellämme on hän, joka on voittanut synnin, kuoleman ja perkeleen vallan. ”Hän on meidän rauhamme.”

Ihminen pysyy ihmisenä ja Jumala pysyy Jumalana siten, että ihminen tulee Jumalan edessä syntiseksi ja pysyy Jumalan edessä syntisenä ihmisenä.

Siinä se on meidän jumalasuhteemme vaikeus, että löydämme Jumalan vasta silloin, kun me jäämme Jumalan eteen syntisinä ihmisinä. Ja me pysymme Jumalan yhteydessä vain niin kauan kuin me syntisinä elämme anteeksisaamisen armosta.

Syntien anteeksiantamus, lapsen asema ja Jumalan rauha ovat tienä siihen kiitollisuuteen, iloon ja vapauteen, josta pulppuaa todellinen rakkaus ja palveleminen.

Eino Sormunen

*Otteita kirjasta Kerjäläisiä
me olemme, v. 1947*

Ennakkotieto kesäsuunnitelmien tekoa varten:

5. valtakunnallinen Kristus-juhla 8.–9.8.2009

Evankeliumi Jes. 53:n mukaan

Jyväskylässä kristillisellä opistolla

Evankeliumin opintoyhdistys ry ja Yhteistyöryhmä

Ajatuksia rukouksesta

Kaikkialla rukoilen – se on yhdessäoloa Jumalan kanssa

Pienenä minulle opetettiin iltarukous, joka alkoi: ”Rakas Jeesus...” Joskus nuoruudessa tuo puhuttelu tuntui kuitenkin imeältä. Rehellisyyden vuoksi jätin monta kertaa tuon ”rakas”-sanan pois.

Ollut aikoja, jolloin sana ”Jeesus” on tuntunut vaikealta sanoa. ”Herra”-nimellä olen puhutellut Jumalaa monesti, vaikka toisaalta tuntuu oudolta käyttää sellaista nimitystä, joka on yleinen arvonimi miehille.

Raamatussa käytetään paljon Herrasanaa. Ja Jeesuksesta sanotaan, että Hän on ”Herrain Herra ja Kuningasten Kuningas”. Jumalanpalvelusliturgiassa lauletaan myös: ”Herra armahda meitä.” Se tuntuu ihan luontevalta, kun siihen on tottunut.

”Taivaan Isä”-nimitys tuntuu monesti hyvältä, helpommalta käyttää – ainakin julkisesti.

Kun olen yksin ja ahdistunut, puhun Jeesukselle. Hän on aivan kuin läheisempi silloin.

Jumala on yksi ja kuitenkin monta. En ymmärrä sitä. Mutta se on minulle opetettu, että Hän on sama, kutsun Häntä sitten Isäksi, Jeesukseksi tai Pyhäksi Hengeksi tai vaikka Herraksi.

Hän tietää, että puhuttelen Häntä, kun sydämessäni Hänelle puhun.

Kun rukoilen yhdessä muiden kanssa

Muistan kuinka reippaasti alle kouluikäisenä kodissani rukoiltiin yhdessä. Iltarukous kuului asiaan. Suuressa hädässä äiti ja me lapset polvistuimme pyytämään Jumalalta apua. Se oli aidontuntuista lapsellekin. Rukoilimme erityisesti suurten juhla-

pyhien aikaan ja myös uskovien vieraiden kanssa. Äiti rukoili kyllä ääneen sellaistenkin vieraillessa, jotka eivät olleet uskovia. Rukousta ennen jaoin raamatunlauseet kaikille.

Kun olin pieni, kuuntelin toisten rukouksia. Isompana odotettiin, että minäkin rukoilisin omalla vuorollani ääneen. Se ei ollut aina miellyttävää. Tuli helposti sellainen sanojen asettelemisen kulttuuri.

Työssäni rukoilen luonnollisesti ääneen. Olen iloinen kirkkokäsikirjasta, josta usein olen ottanut rukouksia muihinkin kuin jumalanpalvelustilanteisiin.

”Jos kaksi teistä sopii... että anovat Jumalalta”

Vasta viime vuosina itselleni avautui yllämainittu Raamatun sana sillä tavalla, että se on levon lähde. Eräs ystäväni opetti sen minulle.

Ystäväni kanssa meillä oli tapana silloin tällöin kertoa huoliamme ja asioitamme toisillemme. Kerran sitten sanoin hänelle, eikö rukoilla yhdessä näiden asioiden puolesta. Ystäväni sanoi vain: ”Nehän on jo kerrottu sinne juuri tässä.” Ensimmäisen kerran silloin ymmärsin, että rukouksen ei tarvitse olla erillinen teko. Ystäväni ja minä elimme Jumalan kasvojen edessä koko elämää. Jumala oli läsnä kaikessa ja kaikkialla.

Mitä uskallan pyytää Jumalalta?

Helposti olen ymmärtänyt väärin erilaisia raamatunlauseita. Senkin, että ”teillä ei ole sen tähden, ettette ano”.

Olen kuvitellut, että minun *pitäisi osata* pyytää, jotta Jumala hoksaisi antaa. Yhteen aikaan sitten rupesin kyllästymään pitkiin rukouksiini. Jouduin ymmälle miettiessäni, mitä voin jollekin ihmiselle toivoa. Mistä tiedän, mikä on itsellekään parasta?

Niinpä olen päätenyt sellaiseen ratkaisuun, että voin turvallisimmiin mielin pyytää niin itselleni kuin muillekin ”siunausta”.

Siunaushan on jotain sellaista tosihyvää, jonka vain Jumala voi antaa. Mitä siunaus kulloinkin sisältää, se taas on toinen juttu. Sehän voi olla vaikka sellaista, mitä me ihmiset sanomme vastoinkäymiseksi, ahdistukseksi, suruksi jne.

Mutta jos otan todesta Raamatun ilmoituksen, voin turvallisimmiin mielin rukoilla siunausta kaikille. Siinä ei voi tapahtua mitään vahinkoa. Siksi: ”Herra siunatkoon meitä.”

Mitä tahansa voi rukoilla

Jumala on Isä, joka kuuntelee, mitä asiaa lapsella on. Näin Raamattu opettaa (Psalmi 40).

Saan puhua Jumalalle kaiken hätäni. Saan höpöttää vaikka tuntikausia. Mutta se ei tietenkään tuota parempia vastauksia. Jumala on ystävällinen, joka jaksaa kuunnella. Sanon Hänelle asiat suoraan sellaisina kuin ne näen ja koen ja tunnen.

Joskus tarvitsen konkreettisemmän kuulijan – luotettavan ihmisen, jolle pauhaan ahdistukseni. Mutta hän tietää, että samalla puhun Jumalalle. Minun ei tarvitse yrittää olla Jumalan edessä yhtään hurskaampi kuin olen. Saan sanoa Hänelle suorat sanat, saan vihoitella ja suuttua, saan haukkua Hänet. Ei Hän käännä minulle selkäänsä. Minähän puhun Hänelle. Saan pyytää sairauden sijaan terveyttä, köyhyyden sijaan varallisuutta, epäonnen sijaan menestystä. Kaiken sen höpötyksen saan tehdä itseni vuoksi, oman rauhoittumiseni vuoksi.

Kaikista pyynnöistäni huolimatta toivon kuitenkin (ja Hän tietää sen aina, kun meillä on sellainen sopimus!) että Hänen suunnitelmansa toteutuu, eli toivon, että Hän siunaisi minua.

Missä ja milloin rukoilen?

Lapsena rukoiltiin perheen kanssa monesti polvillaan ollen vuoteen tai sohvan äärellä.

Aikuisena saunan lauteilla maatesani olen rukoillut paljon. Siellä lämpimässä, yksin, on ollut helppo puhua Jumalalle. Olen huutanut Hänelle, pauhannut, olen myös tyyntynyt, pyytänyt ja hiljaa kiittänyt.

Kun aloin keski-ikässä kohentaa kuntoani – niin fyysistä kuin psyykkistä kuntoani –, kävelylenkeistä tuli hyvin merkittävä rukouspaikka. Senkin vuoksi kävelen mielelläni yksin.

Siinä luontoa katsellessa on ollut helppo puhua Jumalalle kaikesta, mikä painaa. Olen antanut itkun tulla, olen uskaltanut kertomaan hupsutkin toiveeni.

Auto on myös ollut hyvä rukouspaikka. Siinä ajaessa olen puhunut Jumalalle kaikesta.

Missä tahansa ja milloin tahansa näen jotain kaunista, nousee kiitos sydämeen ihan itsekseen. On hienoa, kun aina on vierellä joku, joka kuuntelee mielellään.

Nukkumaan käydessä vuoteessa on tuntunut hyvältä rukoillen siunata kaikki rakkaat ihmiset ja aamulla usein ennen kuin nousen vuoteesta huokaisen rukouksen heidän puolestaan.

Totta kai rukoilen myös kirkossa sunnuntaisin jumalanpalveluksessa: sakastirukouksen työtovereiden kanssa, alkurukouksen sydämessäni, kollehtarukouksen, synnintunnustuksen ja esirukouksen, Isä meidän ja Herran siunauksen.

Kaikkiällä rukoilen. Rukous ei ole aina erillisiä sanoja, se on yhteyttä, yhdessä olemista asioiden äärellä.

Vuokko Jokinen

Elämän koettelemusten karut kasvat

Verhot on usein vedetty eteen Jumalan odotushuoneessa. On jännittävää tähyillä eteenpäin, jos jotakin näkee, mutta usko kasvaa parhaiten silmiltämme kätkeytyä.

Elämä auringonpaisteessa on niin ihanaa, että harvoin huomaamme uskomme alkavan siinä heiketä. Synkkien aikojen keskellä hengellinen elämä voi kukoistaa.

Jumalan pyhät tekivät suuria kulkiesaan epätietoisuudessa. Raamatussa sanotaan, että ”uskon kautta... Abraham... lähti *tietämättä*, minne oli saapuva” (Hepr. 11:8 KR 38). ”Minä matkustan, sidottuna hengessä, Jerusalemiin, *enkä tiedä*, mikä minua siellä kohtaa” sanoi Paavali (Apt. 20:22 KR 38). Opetuslapset olivat usein ihmeissään tai hämmennyksissä Kristuksen sanoista ja toiminnasta. Psalmien kirjoittajat kyselivät loputtomasti: ”Miksi?” (Esim. Ps. 10:1; 22:2; 42:10; 43:2; 44:24; 74:1; 88:15). Myöskään Jobilla ei ollut kärsimyksiensä keskellä aavistustakaan siitä, mitä oli tapahtumassa.

Salatut mysteerit voivat tuoda siunauksia. Hudson Taylor, joka näki vastasyntyneen poikansa kuoleman ja sitä seuranneen vaimonsa kuoleman ja oman terveytensä kurjistumisen, kirjoitti kokemuksistaan: ”Tämä oli murheellisin ja siunatuin vuosi elämässäni.”

Aurinkoisina hetkinä riennämme huvitusten perään. Epätoivoisimpina hetkinä pidämme Isää tiukimmin kädestä.

Synkkyudessa usko, periksi antamattomuus ja uskollisuus yltyvät usein aivan uusiin mittoihin. Kuitenkin elämä voi synkkyuden aikana tuntua niin ahdistavalta, että jäämme tietämättömiksi siunauksista, joita Jumala samalla jakaa.

Hyvissä olosuhteissa uskon silmät tuntevat näkevän. Myrskyn iskiessä samojen silmien on äärimmäisen vaikeaa nähdä synkän pimeyden läpi. Huomaa tämä: Vastoin tuntemuksiasi et ole kulkenut taaksepäin. Olosuhteet vain ovat muuttuneet huonommiksi.

Tunteiden kylmeneminen

Tunnevaltaista asennoitumista kristilliseen uskoon on toisinaan kuvattu palaamisena ensirakkauden ääreen ikään kuin uskon vaelluksen alkuhuuma olisi jotain parempaa kuin tiellä pidempään kulkeneen kristityn kokemus.

Hölynpölyä! Suurin osa kristityistä on hengellisen elämän alkutaipaleella säteilevän aurinkoisia pääasiassa siksi, että he ajattelevat astuneensa sisään lähes täydelliseen kristittyjen onnen maahan ja saavansa välittömiä vastauksia itsekkäisiin rukouksiin sekä elämään, jossa ei tarvitse kokea tuskaa, kärsimyksiä ja vastoinkäymisiä. Heidän elämänsä on todennäköisesti pelkkää tunnevaltaista romanttista ensirakkautta – hehkua, jonka varassa mennään jonkin aikaa eteenpäin.

Vaikka minulla ei ole mitään vahvoja tunnekokemuksia vastaan, niin Raamattu ei mittaa rakkautta kihelmöinnin määrällä (1. Joh. 3:16–18). Rakkautta ei määritellä siirappisilla tunteilla, jotka seuraavat vuoren huipulle nousun jälkeistä hyvää oloa vaan ennemminkin se on tuskaa, jota kärsitään pimeässä laaksossa.

Kaikin mokomin, etsi intohimoisesti Jumalan kasvoja, mutta älä oleta, että tunteiden kylmeneminen, joka on normaali vaihe kenen tahansa kristityn hengellisessä

elämässä, merkitsee hengellistä kuolemaa. Me vaellamme uskossa, emme lämpöisesä huumassa.

Rikkoessaan juoksuennätyksiä urheili ja ei koskaan elämässään ole ollut yhtä kovassa kunnossa ja täynnä voimaa. Kuitenkin hänen rääkätty kehonsa ei kenties koskaan ole tuntunut oloaan yhtä heikoksi.

Samalla tavalla keskellä hengellistä kilvoittelua ei ole epätavallista olla vahva ja siitä huolimatta tuntea itsensä heikomaksi kuin koskaan ennen. (Paavali kirjoitti: ”Minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan... kun olen heikko, silloin minä olen väkevä.” (2. Kor. 12:9–10.)

Pitkän maratonin sankari, joka uupuneena kompuroi viimeistä mäkeä ylös, näyttää sääliä. Lapsikin pystyisi parempaan. Kuka tahansa, joka ei ymmärrä, mitä tämä kilpailija on käynyt läpi, vetäytyisi pois hänen luotaan vastenmielisyyden vallassa. Ainoastaan hän, joka tietää asioiden todellisen laidan, osaa kunnioittaa hänen sitkeyttään ja kestävyyttään.

Keskeneräinen taideteos ei ole kaunis

Joka päivä tuntuu kuin rojahtaisit uuteen kuoppaan. Edes uskon pilkahduksen näkeminen sellaisessa pimeydessä on valtaisa voitto. Selviytyminen pimeydestä voi viedä kaiken, mitä sinulla on. Jatka kuitenkin matkaa. Hengellinen ravinto vahvistaa.

Vaikka ulkoinen kukoistuksesi olisi ohi, hedelmä voi kasvaa ja kehittyä. Muistele rampaa temppelin portilla: hän pyysi almuja, mutta hänen jalkansa paranivat. (Apt. 3:1–3).

Keskeneräiset taideteokset näyttävät rumilta. Loppujen lopuksi merkitystä on vain loppuunsaatetulla työllä. Älä keskity matkan vaivaihin. Lopputulokset tulevat olemaan henkeä salpaava.

Grantley Morris
(Suom. Nina Mäntylä)

Mitä evankeliumi on ja mitä se ei ole

Jeesuksen elämä ei ole evankeliumi. Ylösnousemukseen – niin tärkeä kuin se tapahtumien ketjussa onkin – ei ole evankeliumi. Sillä evankeliumi ei ole siinä, että Jumala tuli ihmiseksi eikä se ole siinä, että Jumala on puhunut ja opettanut meille oikean elämäntavan. Evankeliumi ei ole siinä, että kuolema, tuo suuri vihollinen, on voitettu.

Mutta siinä on evankeliumi, että synty on sovitettu (josta ylösnousemus on todiste), siinä on evankeliumi, että Jeesus kärsi rangaistuksen meidän sijaisnamme meidän puolestamme, niin ettei meidän koskaan tarvitse kärsiä rangaistusta ja että kaikki me, jotka uskomme häneen, voimme katsoa eteenpäin kohti taivasta.

Mikä tahansa evankeliumi, mikä puhuu vain Kristuksesta tarkoittaen hänen tuloaan ihmiseksi ilman sovitusta, on valhe-evankeliumi. Mikä tahansa evankeliumi, mikä puhuu Jumalan rakkaudesta korostamatta sitä, että tämä hänen rakkautensa johti hänet antamaan äärimmäisen uhrin ristiinnaulitussa Pojassaan, on valhe-evankeliumi.

Ainoa oikea evankeliumi on Välittäjä, joka antoi itsensä meidän puolestamme. Jumala on yksi ja yksi on välittäjä Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus. Hän antoi itsensä lunnaiksi kaikkien puolesta, todistukseksi Jumalan tarkoituksesta, kun oikea aika oli tullut. (1. Tim 2:5–6.)

Lainaus Ajankohtainen teologia-
aikakauslehdessä 1/2009.

Ote James M. Boycen kirjasta
The Centrality of the Cross, 2008.
(Suom. POM)

Kuollut ja elävä usko

Jokapäiväisessä elämässä joutuvat vierekkäin usein olemaan kuollut ja elävä usko. On opettavaista asettaa nämä kaksi rinnakkain. Varsinkin tänä aikana on tarpeellista, että tunnemme kummankin luonteen ja esiintymistavan.

Kuollut ja elävä usko ovat eri syntyperää. Kuollut usko on ihmisen teko. Siihen ”ruvetaan” joko omasta halusta tai muiden yllytyksestä. Omilla keinoilla sitä vahvistetaan ja ylläpidetään.

Elävän uskon vaikuttaa Jumala niissä, jotka eivät itsestään löydä uskoa, eivät itsestään voi uskoa ja Jumala vahvistaa elävän uskon koetuksissa ja vaivoissa.

Elävä usko on Jumalan työ. Sen alkaja ja päättäjä on Jeesus Kristus (Hepr. 12: 2). Ainoastaan Jumala voi elämää luoda. Ihmisen teko on kuollutta, niin kuin ihminen itsekin on hengellisesti kuollut.

Kuolleen uskon paikka on päässä, elävän uskon paikka on sydämessä. Oma käsitys, ajatus, ymmärrys, tieto Jumalan sanasta muodostavat kuolleen uskon. Sydämen eläminen Jumalassa, Jeesuksen omistaminen sydämellä on elävä usko. Ajatus hallitsee kuollutta uskoa, elävä usko hallitsee ajatusta.

Kuollut ja elävä usko pyrkivät eri suuntiin

Siten pyrkivät kuollut ja elävä usko aivan eri suuntiin. Kuollut usko on itsekäs, elävä usko itsensä kieltävä ja toisia rakastava. Kuollut usko etsii aina omaa hyötyä, se etsii itselle etuuksia, autuutta, kunniaa.

Elävä usko ei etsi muuta kuin Jumalan kunniaa. Kuollut usko pitää pääasiana sitä,

miten itselle käy ja se kysyy: Pääsenkö taivaaseen? Vältänkö helvetin? Saanko armon? Olenko varmasti autuas Jumalan lapsi? Elävä usko kysyy: Saako Jumala minussa kunnian? Menestyykö Hänen työnsä minun kauttani vai estänkö sitä?

Kuollut usko tahtoo aina saada itselleen, elävä usko tahtoo antaa Jumalalle. Kun kuollut usko tarkkaa sitä, antaako Jumala riittävästi palkkaa, iloa, suloisuutta, niin elävä usko pitää itsensä kelvottomana kaikkeen tähän. Siten kuollut usko elää itsellensä, elävä usko elää Jumalalle.

Ja vielä: Kuollut usko elää itsestänsä; elävä usko elää Kristuksesta. Kuollut usko uskoo uskovansa; elävä usko kilvoittelee uskoakseen. Kuollut usko luottaa itseensä; elävä usko luottaa Herraan. Kuollut usko puhuu itsestänsä; elävä usko puhuu Herrasta. Kuollut usko näkee itsensä; elävä usko näkee Herran.

Kuollut usko on voitolla, elävä usko on tappiolla

Kuollut usko on aina voitolla; elävä usko on enimminkin tappiolla, vaikka Kristuksessa voittaja. Kuollut usko on rohkea; elävä usko pelkää ja vapisee. Kuollut usko seisoo Herran edessä kelpollisena, elävä usko kelpottomana.

Kuolleelle uskolle kaikki asiat menestyvät, elävälle uskolle ei mikään tahdo menestyä. Kuollut usko kykenee elämään sanan mukaan; elävä usko näkee aina rikkovansa Herraa vastaan.

Kuollut usko luulee kaikki tehneensä, elävä usko ei näe tehneensä vielä mitään. Kuollut usko hyväilee ja rakastaa itseään,

elävä usko hyväilee ja rakastaa Herraa ja lähimmäistään.

Kuollut usko pitää itseään täydellisenä; elävä usko pitää itseään vasta-alkajana. Kuollut usko seisoo alallaan täydellisyydessään; elävä usko vaeltaa täydellisyyttä kohden.

Kuollut usko luulee jo voittaneensa synnin; elävä usko epäilee synniksi sitäkin, mikä ei syntiä ollut.

Kuollut usko omistaa itselleen Raamattusta makeat lauseet ja sanoo karvaista; eivät ne ole minua varten. Elävä usko luulee kovien lauseiden tarkoittavan juuri häntä ja lohdutuslauseiden kuuluvan niille, jotka ovat parempia.

Kuollut usko näkee itsensä publikaanina paremmaksi; elävä usko näkee fariseuksen paremmaksi kuin itsensä.

Kuollut usko on jalo ja korkea, vaativa ja laverteleva; elävä usko on siveä, hiljainen ja nöyrä.

Kuollut usko ei tiedä rukouksesta mitään; rukous on elävän uskon hengitys.

Kuollut usko luulee tuntevansa Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen; elävä usko ei luule vaan tuntee. Kuollutta uskoa pidetään kauppatavarana; elävä usko on salattu niin kuin kallis jalokivi. Kuollut usko ei tiedä, mitä puhe rististä on; elävä usko suutelee ristiä.

Kuollut usko inhoaa vaivoja ja murheiden teitä; elävä usko kiittää Jumalaa, joka suo kärsimyksiä Kristuksen kanssa.

Kuollut usko tahtoo olla kaikista ylimpänä; elävä usko pyrkii alimmalle portaalile Jumalan edessä.

Kuollutta uskoa ei mikään vaivaa, elävä usko kärsii pimeyttä, kuivuutta, ahdistuksia, vaivoja ja se on usein aivan uupumaisillaan, kunnes Herra sen jälleen vahvistaa.

*Wilhelmi Malmivaara (1854–1922)
Otteita kirjoituksesta vuodelta 1893,
julkaistu E.F. Juurmaan
toimittamassa kirjassa Elämän ääni.*

Teologeille ja teologiasta kiinnostuneille uusi aikakauslehti

Ajankohtainen teologia

Näytenumero ilmestyy toukokuussa 2009. Näytenumeron saaneet voivat halutessaan tilata lehden. Lehti ilmestyy tänä vuonna kaksi kertaa.

Kukin tilaaja, joka on maksanut tilauksensa, voi rekisteröityä lehden teologiselle keskustelupalstalle Internetissä, missä lehden ilmestyttyä voidaan käydä keskustelua ja ottaa esille ajankohtaisia teologisia kysymyksiä. Lisätietoja Internetissä olevasta keskustelupalstasta on näytenumerossa sekä julkaisijan kotisivulla www.evank.org.

Näytenumeron tilaukset osoitteella Ajankohtainen teologia, PL 17, 05831 Hyvinkää, (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org. Postiosoitteen lisäksi sähköpostiosoitteen antaminen on tarpeellista.

Tilaushinta vuonna 2009 on 10 euroa. Tilauksen tehneet saavat ohjeet keskustelupalstalle rekisteröitymisestä.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry.

Kun laki ja armo kamppailevat sielussani

Paavali: *”Olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle...” Gal. 2:19.*

Jeesus: *”Mutta ennemmin taivas ja maa katoavat, kuin yksikään lain piirto häviää.” Luuk. 16:17*

”Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.” Matt. 5:48.

Miten nämä lauseet soveltuvat keskenään? Miten näihin lauseisiin sisältyy armo? Istun taas ahdistuneena tutussa umpikujassa. Miten saatankin aina joutua tähän? Miksi kompastun aina samaan asiaan? Mihin katosi iloni? Miksi nämä Raamatun jakeet nousevat mieleeni?

Ihmeellinen ajatus – olen lain kautta kuollut juuri sille itselleen – laille. Kaikki se, mitä minulle tulee mieleen tästä, kymmenen käskyä ja siihen liittyneenä kaikki, mitä olen lukenut Raamatusta ja oppinut Jumalan tahdosta lapsesta asti – ikään kuin se ei koskisikaan minua. Ja se kuitenkin koskee minua koko laajuudessaan ja järkähtämättömydessään. Juuri nyt koen sen, syntisyyteni tuntuu raskaana, kuoleman varjot tummenevat ympärilläni.

Palautan mieleeni, mitä olen oppinut Sanaa lukiessani:

Laki tuomitsee minut syylliseksi, ja synnin palkka on kuolema. Tähän meidät on kaikki sidottu. Jokainen meistä on Jumalan kirkkautta vailla, jotta synti nähtäisiin synniksi, kun Jumalan Pyhän Hengen valo sen tarkasti paljastaa. Ja mikä ihmeellisintä, näin tapahtuu juuri siksi, että Jeesuksen uhri ihmisen puolesta näyttäytyisi ainoana pelastuksena, että armo nähtäisiin armoksi ja se tulisi suureksi.

Kun luen loppuun aloittamani galatalaiskirjeen jakeen, siinä sanotaan, että minut on ristiinnaulittu Hänen kanssaan. Olen siis kuollut ja noussut Hänen kanssaan kuolemasta elämään. Näinhän olen asian kuollut lukemattomia kertoja saarinoissa, lukenut kirjoista ja Raamatusta.

Mutta miksi olen tässä taas, umpikujassa? Miksi en koe pelastuksen riemua?

Laista eli Sanasta, ei katoa pieninkään piirto, sanoo Jeesus itse. Monta kertaa Hän ottaa esiin myös Mooseksen lain, laajentaa sen sydämen ajatuksiin asti, puhuu täydellisyydestä ja sanoo, mikä on suurin käsky laissa, Jumalan ja lähimmäisen rakastaminen. Kun tätä ajattelen, tunnen olevani yhä tiukemmin sidoksissa minussa asuvaan syntiin.

Miten tuskallisen epätäydellistä vaellukseni onkaan! Koska olen kuollut pois laista, minunhan pitäisi voida elää täydellistä rakkaudentäyteistä elämää. Mutta arkielämäni on kaukana siitä.

Ja niin siinä taas käy, että etsin huonoon vaellukseeni syytä itsestäni. Luen yhä uudelleen Paavalin lauseita: – – pyrkikää – – pukeutukaa – kilvoitelkaa – – olkoon rakkautesenne harras. En ehkä ole antautunut täysin Herralle, en ole osannut pukea ylleni koko sota-asua, en osaa käyttää oikein Hengen miekkaa, en sitä enkä tätä.

No, enhän todellakaan. Aina voisin elää paremmin, kuuliaisemmin, aina olen vajaa, aina lipsahdan tien sivuun. Enkö olekaan kuollut? Vieläkö synti hallitsee minua? Ja laki nousee syyttämään minua yhä uudelleen.

Teot ja suoritukset ovat kuin labyrintti, johon lain ajamana joudun. Aloitan taas

uudelleen siinä toiveikkaassa uskossa, että selviän sen läpi, enkä joudu umpikujaan. Syntini uskon anteeksi, sitä hän armo tarkoittaa. Tästä päivästä lähtien elän paremmin uskovana, valvon elämäni ja jopa ajatuksiani.

Umpikujasta aina löydän itseni kuitenkin, vaikka yritän parhaani tehdäkseen kaiken Jumalan tahdon mukaan. Välillä koen onnistuneeni hyvinkin, mutta mitä enemmän pyrin ja ponnistelen, sitä kipeämmin näen Jumalan rakastamisen sijaan itsessäni napinaa ja valitusta ja suhteessa lähimmäisiin enemmän vaatimuksia kuin Raamatun sanan mukaista rakastamista.

Jeesus sanoi: Olkaa täydelliset. Ja Paavali ja Jaakob sanoivat, että ihminen, joka rikkoo yhdessä kohtaa, on rikkonut koko lain. Mahdotonta! Koko elämäni rikkomukset nousevat silmiäni eteen. Näen itseni toivottoman syntisenä, matkalla kuolemanrangaistukseen. Eikö armo riitäkään? Hengellinen suorittamiseni näännyttää minut.

Mutta mitä Paavali sanoikaan? Olen kuollut *pois* laista. Pois? Ulkopuolelle? Vähitellen alan ymmärtää, että en ole ollenkaan siellä, missä minun pitäisi olla. Näkökulma on väärä suhteessa sekä lakiin että armoon.

Lakia en pysty täyttämään, se on mahdotonta. Lain tehtävä on toinen. Armo ei ole sitä, että se paikkaisi minussa olevat puutteet ja siten tekisi minusta täydellisen. Se on myös mahdotonta ja aivan samasta syystä. Minussa ei ole pelkästään puutteita vaan olen kokonaan viallinen. En milloinkaan omin avuin pysty täyttämään Jumalan lakia. Miten voin kuvitella kelpaavani Pyhän edessä omine yrityksineni? Kyse ei olekaan onnistumisesta. Armo on jotain suunnattoman paljon ihmeellisempää!

Kuulen kaukaa Isän äänen: – Tule pois sieltä. – Ei sinun tarvitse olla siellä, olet kuollut pois laista elääksesi minulle. Mikään teko tai tekemättä jättämisesi ei vä-

hennä rakkauttani sinuun. Olet minun. Kuolin tähtesi, että saat elää. Katso ristiinnaulittua Jumalan Karitsaa! Katso uhria puolestasi, nosta katseesi Jeesukseen!

Käännyn ja näen Isän tulevan minua vastaan, Hän on etsinyt taas minua, Hän odottaa minua syli avoinna. Ja minä juoksen suorituksiini ja syntisyyteeni tuskastuneena taas Hänen syliinsä. Itken ja nauran helpotuksesta kuin lapsi, joka luuli isän kadonneen, ja siinä hän on, isona ja turvallisena, pyyhkii kyyneleiset poskeni, ruokkii ja juottaa lapsensa, pesee puhtaaksi. Ja kantaa ulos vapauteen. – Ei sinun tarvitse tehdä mitään, että hyväksyisin sinut paremmin, olet minulle rakas. Olen tehnyt jo kaiken puolestasi. Syntisi kannoin ristille.

Ja taas ymmärrän, muistan, että olen siirtynyt kuolemasta elämään. Olin sokea ja taas näen. Lain, synnin ja kuoleman ahdistavasta hallinnasta olen siirtynyt armon ihanaan valtakuntaan, jossa hallitsee rakkaus. Kuljin kuin pimeään tunneliin läpi synnin ahdistavuuteen ja kauhistavuuteen, lain täyttämisen ja oman itseni parantelemisen mahdottomuuteen saakka. Ja niin pitikin käydä, jotta kuolisin ja elämä saisi sijaa. Kuolin lain kautta pois laista.

Ja hetken saan katsella, miten altaasta ja hämärästä labyrintista saan siirtyä valoisaan maailmaan. Näen silmäkantamattomiin sinisiä utuisia vuoria vihreiden laaksojen takana, kukat puhkeavat loistoonsa jalkojeni juuressa, tuuli puhalttaa ja vie mennessään pelkoni ja ahdistukseni. Ja näen välähdyksen armon mittaamattomuudesta, iankaikkisen elämän ihanuudesta. Ja muistan sanat ”Kristus meissä, kirkkauden toivo”!

Ja saan palata tavalliseen arkeeni armahdettuna syntisenä, ihmisenä elämään armon alla. Koko syntisyyteni on sovitettu Kristuksessa ja Hänen verensä puhdistaa minut yhä uudelleen kaikesta synnistä.

Liisa Kaaresoja

Jonas Lagus palveli uskovia kirjeillään

Jonas Lagus (1798–1857) oli huomattava 1800-luvun saarnamies Suomessa. Laguksen hengellinen perintö on säilynyt myöhemmille sukupolville ennen muuta hänen sielunhoidollisissa kirjeissään, joista koottiin ruotsinkielinen painos 1860 ja suomenkielinen 1861.

Lagus kirjoitti sielunhoitokirjeensä eri elämäntilanteissa olleille ihmisille. Mutta sanoma kirjeissä on jatkuvasti sama: ”Evankeliumin ääni”. Tämä oli myös se nimi, joka annettiin kirjalle, joka sisälsi Laguksen lähettämiä kirjeitä.

Eräälle ahdingossa olevalle ystävälle Lagus kirjoitti:

”Sinä valitat sisäisen elämäsi ahdingoa, mutta sitä ei sinun tarvitse ihmetellä. Sillä ’se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään’. Vaikka tiedät Lunastajasi elävän ja väsymättä pitävän sinusta huolta, niin sinä saat kuitenkin kokea alituista tuskaa ja ahdingoa, kun maailma, perkele ja itsessäsi oleva synty sinua koettelevat.

Ja kun katsot Jumalan Karitsaa ja koetat elää hänestä, niin pitää vihollisen saada koetella uskoasi.

Jos tässä sodassa kuolema kohtaisi sinut ollessasi etsimässä Kristusta, niin sanotaanhan niistä, jotka ajan vaivoista ja sodista taivaaseen pääsevät, että ’nämä ovat niitä, jotka suuresta ahdistuksesta tulevat’ (Ilm. 7:14). Katso vain, että hetki hetkeltä yhä uudelleen työntät luotasi ne ajatukset ja halut, jotka vievät sinua pois Kristuksesta, ja ole ahkera puhdistamaan vaatteesi ja valkaisemaan ne Karitsan veressä. Silloin ei kuoleman sinua vahingoita, tulkoon se milloin tahansa.”

Kirjasta Evankeliumin ääni 1981.

Katso tulevat tilaisuutemme

kotisivuiltamme os. www.evank.org.

Tulossa olevia kokouksia:

- **9.5. Tampere.** Pirkanmaan Kristus-päivä. Paavo Suihkonen, Juhani Aitoma, Per-Olof Malk, Juhani Pitkänie-mi, Lasse Mattsson.
- **23.5. Suolahti.** Keski-Suomen Kris-tus-päivä. Liisa Linnanen, Per-Olof Malk.
- **8.–9.8. Jyväskylä.** 5. valtakunnalli-nen Kristus-juhla.
- **12.9. Kangasniemi** Kristus-päivä.

Tervetuloa Jumalan armosanan
ääreen!

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Onko sinulla vanhoja äänitteitä tai kirjoja?

Kokoamme talteen 1900-luvun julistaji-en puheäänitteitä. Otamme ääniarkis-toomme kiitollisina vastaan lahjoituksi-na ääninauhoja, joihin on liitetty tieto puhujasta ja hänen aiheestaan sekä (mikäli se tiedetään) äänitysajankohta ja paikka.

Kokoamme myös viime vuosisato-ten julistajien ja opettajien kirjoja. Kir-jastoon otamme mielellämme vastaan kirjalahjoituksia. Erityistapauksissa saa-tamme myös ostaa kirjoja.

Äänitteiden kokoamisen tarkoitukse-na on tehdä myöhemmin osasta CD-kopioita, joita voidaan lainata tai myydä. Samoin voidaan loppuunmyytyjä kirjoja tulevaisuudessa kaukolainata.

Evankeliumin opintoyhdistys ry
PL 17, 05831 Hyvinkää
Puh. (019) 41 42 43

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10–15)
Sähköposti: evank@evank.org
Internet kotisivut: www.evank.org
 webmaster Petri Malk
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Toimintasihteeri: Maarit Kenttälä, puh.
 045 1255 471, maarit.kenttala@evank.org
Sielunhoidollista keskusteluapua:
 Fil.maist. Kaija Kallioinen,
 p. 040 538 3461,
 kaija.kallioinen@kolumbus
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
 maire.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 1185
Tuki työlle:
 313130–1171701 (Handelsbanken)
 800015–70994146 (Sampopankki)
 ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07

Laskujen maksutili:
 426012–268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää

Kotien hengellinen lukemisto

6. vuosikerta. Lehti on maksuton.
 Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:

PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

ISSN 1797–2477 (Painettu)

ISSN 1797–2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehden numerot ovat luettavissa Internetissä Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2009

Kiitos EVOP:n työlle antamastasi tuesta!

Saajan tilinumero. Mottagarens kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) 800015-70994146 (Sampopankki)	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.	
Saaja Mottagare	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07	
Maksaja Betalar		Valitse viitenumero 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle Kiitos!	
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tiilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

M – Suomen
Posti Oyj

Kristuksen ristin työ on pyhä, se on ”kaikkein pyhin”

Herramme Jeesuksen Kristuksen ristin työ on Jumalan iankaikkisen tahdon ja hänen teittensä ja töittensä alussa, keskuksessa ja päätepisteessä.

Kristuksen ristin työ on pyhää maata. Se on kristillisen kirkon ”kaikkein pyhin”.

John Murray kuvaa Herramme ristin työtä kaikista maailmanhistorian tapahtumista vakavammin otettavana. Jeesuksen ristin työ on vertaansa vailla, se on ainutlaatuinen, se on työ, jota ei ole toistettu eikä sitä voida koskaan uudelleen toistaa.

Risti on myös paikka, jolla lausuttiin kaikkein merkillisin lause, mikä milloinkaan maan päällä on Jumalalle lausuttu. ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”

Kirkkauden Herra, ihmiseksi tullut Jumalan Poika, Jumala-ihminen, otti iankaikkiselta Isältään vastaan sanoinkuvaamattoman suuren rangaistuksen. Me melkein epäröimme sanoa tätä ääneen. Mutta se täytyy sanoa julki. Siinä Jumala, joka oli ihminen, oli Jumalan hylkäämä.

Mitään tämän vertaista ei ole milloinkaan muulloin tapahtunut. Vähäisinkin varjo tämän ristin tapahtumasta murskaisi ihmisistä kaikkein pyhimmätkin ja enkeli-joukoista mahtavimmatkin.

Kristuksen ristillä suorittaman pelastustyön merkitys on keskeinen kristilliselle uskolle ja julistukselle sen tähden, että Jeesus, joka kärsi ja kuoli, oli Jumalan Poika. Apostolien kanssa kristikunta va-

kuuttaa, että Jeesus oli Jumalan Sana, joka oli tullut lihaksi ja kuoli Golgatalalla.

Tämän vuoksi kristikunta on ollut parhaimmillaan aina silloin, kun se ei ole kerskannut ”mistään muusta kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä” (Gal. 6:14) ja silloin, kun se ei ole ”halunnut tietää mistään muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta, ei muusta kuin ristiinnaulitusta Kristuksesta” (2. Kor. 2:2).

Parhaimpina hetkinään kristikunta on tehnyt näin siitä huolimatta, että se on tiennyt sanoman rististä olevan juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus” (1. Kor. 1:23 KR 38). Se on tehnyt näin koska se on tiennyt, että ”Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat” (1. Kor. 1:21 KR 38) ja koska se on tiennyt, että Kristuksen risti on ”Jumalan voima ja Jumalan viisaus” (1. Kor. 1:24 KR 38).

Tällaiset Raamatun sanat osoittavat, kuinka Jumala teki todella suunnattoman suuren pelastusteen Kristuksessa ristillä. Joka haluaa, voi tutkia Uuden testamentin kirjeitä ja katsoa niistä, mitä niissä sanotaan Kristuksen ruumiista, verestä, rististä ja kuolemasta. Esimerkkejä tällaisista kohdista: 1. Kor. 5:7; Hepr. 7:27; 9:26, 28, 10:10, 12, 14.

*Ote Robert R. Reymondin teoksesta
A New Systematic Theology of the
Christian Faith. 1998. (Suom.POM)*